

VietCatholic News (02 Sep 2009 12:33)

Nhân dịp ‘Hội ký của mặt trăng hèn’ của nhạc sĩ Tô Hải vào dịp 2/9 này, đoán chắc vì cái khí thế hùng hục của những ngày đi theo cách mạng năm xưa.

Dân chúng tay cũng cầm cờ sao vàng miệng hò hét điên cuồng “đấu tranh này là trận cuối cùng... quyệt phen này sống chết mà thôi...” mà chúng ai ý thức được mình đang làm gì, rồi họ / xúi xẻo cho ai bằng làm tôi cầm thấy ‘núi da gà’ khi nhớ lại bản nhạc này: ‘Quốc ca’ với những lời lẽ cực kỳ phản động đã khuỷu động cuộc sống bình yên của dân chúng miền Nam sau 1975. Những nay thì... không biết nó đã bịCsvn âm thầm quăng vô cái xó xĩnh nào rồi. Chúng tôi phản đối nó còn là vô số những khiêu vũ “Chống nghĩa Mác-Lê bách chiến bách thắng” cũng được treo lên khắp các ngã 3 ngã 4 đường phố Sài Gòn khi ấy.

Tôi nhớ có một cái bằng rất lớn như vậy đặt ngay Ngã 6 Hai Bà Trưng (nay là Võ Thị Sáu) choán hết cả một khoãng đất trống thì nay là cửa hàng điện lý Honda. Thấy rồi bằng chứng sau một đêm khoãng đó như những năm 90s, (chắc là cái đêm gì đó như là một bài thơ của Phan Khôi “hai mươi bốn năm xưa, Một đêm vờ a gió, vờ a mà a...”?) một sáng ngày dậy đi làm ngang qua đây cầm thấy trống và những thiêu thiêu một cái gì!? Nhớ lại thì ra chính là nó: cái tim bằng “bách chiến bách thắng” ấy đã ‘rút quân’ không kèn chúng trống hời nào không ai hay biết?

Với bản ‘Quốc ca’ họ ấy tôi đã từng thấy một vì sao một bản nhạc một khi được tạc các chính thức song tôn vinh lên thì hàng ‘quốc ca’ họ nên phải là có gì đó vĩ đại và cao quý lắm! Với mà chúng bao giờ được hẳn như nghe thấy bác động thấy anh đoàn nói với lý lịch của nó bao giờ. Cũng là! Chúng mãi đến sau này như có internet thức một này mới được mình đi tìm lại gì đáp.

Hóa ra đúng như người ta thường nói “tốt khoe xấu che”. Quốc ca vì có những chuyện chúng hay ho ngay thì thấy nó mới chào đời, vì thế quốc ca chúng tôi đã phải ép như luôn cái bản lý lịch đen của nó.

‘Quốc ca’ và những điều còn ít người biết đến

Bản nhạc này từng có thể được phe XHCN xem như một di sản tinh thần quý giá từng trống

cho tình thân đoàn kết vô song của gia đình các nước. Vì thế, nó chỉ được xếp lên trong các buổi lễ lớn trong dịp quốc tế và để kỷ niệm các nghi thức trang trọng bất cứ nơi đâu.

Quốc ca còn vinh dự được Liên bang Xô Viết, đàn anh lớn nhất trong khối cộng sản thời làm quốc ca trong hơn 20 năm, từ 1922-1944 được thi lãnh tụ J.Stalin.

Về khía cạnh âm nhạc, có một chi tiết đáng chú ý, đó là vị tác giả của nó, Pierre De Geyter (1848-1932) một người Pháp, mặc dù chỉ là một người chơi nhạc nghiệp dư không tên tuổi, nhưng không hiểu như người cầm hàng nào mà ông ta đã viết ra được một bản nhạc giai điệu khi sâu lắng lúc hùng hồn, rất phù hợp với cảnh quan quật quật bị thất vọng của những số phận thân nô lệ, khiến cho người ta khi nghe nó rất dễ bị... ‘điên điên’ lên và lũ tội nhân bóc lột.

Có thể nói, đây là trường hợp thành công hiếm thấy trong lịch sử âm nhạc thế giới khiến nhiều người tự ngạc nhiên.

Một trường hợp thành công khác không phải là nhạc sĩ sáng tác chuyên nghiệp đó chính là bản ‘Silent Night’ mà chúng ta vẫn còn được nghe vào mùa lễ Noel.

Tác giả của bản nhạc này, Franz Xaver Gruber tuy chỉ là một thầy giáo dạy nhạc trường làng nhưng trường lại là một kho tàng nghệ thuật bản là thầy tu Joseph Mors còn phải sáng tác góp một bản nhạc mừng Noel vào năm 1818 cho nhà thờ Hallein (Salzburg-Áo), do chúng may cây đàn organ đã của nhà thờ này bị lũ chuột cắn khiến hỏng hỏng nặng, nhưng lại được phát hiện quá trình. F.Bruber và J.Mors chỉ hai người là dân chơi nhạc amater thôi vậy không hiểu sao đã làm nên chuyện. Ngày nay với nhiều người, Noel mà thiếu ‘Silent Night’ là chưa trọn vẹn.

Nhưng không giống như số êm đẹp của Silent Night, số bất ngờ được nối tiếp của bản ‘Quốc ca’ đầy chết chóc cũng đã nảy sinh ra một loạt các ‘điểm đen’ khác trong bản lý lịch của nó: Một cuộc chiến giành giật bản quyền giữa chính hai anh em ruột thịt của tác giả trong nhiều năm trời. Tuy nhiên, chuyện xa xôi này đã bị các lãnh tụ cộng sản quốc tế bỏ đi mà không bao giờ kể ra cho dân chúng biết.

Phải chăng cái số khỉnh nghiệp của chế độ nghĩa cộng sản vì có dính dáng với điều trái đạo lý số

ra đời bên quốc gia này, đã trở thành điểm báo về những bất hạnh và sự tàn ác mà nó gây ra cho nhân loại trong suốt thế kỷ 20 vừa qua?

Thì thế nào... nhé chị?

Người gốc ra đời của bên nước này có gốc liên với bên của “Công xã Paris” vào năm 1871 mà theo các tài liệu thì “...đó là một nhà nước vô sản đầu tiên trong lịch sử loài người, gồm đội biên công nhân, tiểu tư sản và trí thức tiến bộ. Công xã đã ban hành sắc lệnh tiêu quân đội và取消 sát thương trong các nhà cũ, thành lập các đội vệ vệ quốc quân; tách hoạt động của nhà thờ khỏi chính quyền và giáo dục, tịch thu các hoạt động giáo dục tôn giáo; chuyển quyền quản lý xí nghiệp vào tay công nhân, thi hành một số biện pháp cải thiện đời sống dân nghèo và lập ngân hàng, nhà in, hoãn trả nợ, hạ giá vé xem nghệ thuật”.

Những trích dẫn từ Tuyên Ngôn Bách Khoa Việt Nam nêu trên cho thấy đó chính xác là một văn bản chính quyền thực sự do phe chủ nghĩa xã hội (socialism) Pháp, tiến thân của quốc gia cộng sản sau này, lập ra trong tình thế rơi rụng của nước Pháp khi chính phủ Adolphe Thiers vừa bị lật đổ bởi lực lượng quân Pháp (Đức) đã nhanh tay chớp lấy thời cơ tiến chiếm.

Như là bên quốc gia cùng sự kiện Công xã Paris vào những ngày tháng Tám này còn là dịp để chúng ta thấy rằng, những gì xảy ra với nước Pháp năm 1871 và với Việt Nam ta năm 1945 với việc Việt Minh “chấp chính quyền” thay chính phủ Trần Trọng Kim 1945 không khác nhau là mấy. Ở bất cứ đâu chủ nghĩa xã hội leo lên nắm quyền là đó liên tục hiềm một loạt những việc làm ngu xuẩn, kèn kiu và tàn ác như trên. Thậm chí với Sài Gòn 1975 sau này cũng vậy. B&o là ‘giới phóng’ mà lại trở lại xu hướng dân chúng ra khỏi thành phố đến các vùng ‘kinh tế mới’ rằng sâu sắc đến mức độ những nhà của cho họ vào...?!

Chỉ khác chúng tôi còn đến đến “Tất cả tài sản của các giáo hội trở thành tài sản quốc gia, giáo dục cũng tách khỏi nhà thờ.” Nếu Công xã Paris ngày ấy mà thành công không chiếm nước Pháp cũng sẽ có những vụ Thái Hà, Tòa Khâm, Tam Tòa y hệt như VN ta hiện nay.

Những rủi may cho nước Pháp, quốc gia này xứng đáng là một trong những cái nôi văn minh của nhân loại, như có trình độ cao hơn nên dân chúng không dễ nghe lời những kẻ của cộng sản như dân VN mình. Sau một loạt những biện pháp hiềm cai trị ‘quái gở’ trên, nhà nước vô sản của “Công xã Paris” chỉ tồn tại được hai tháng đã bị đập tan tành.

Sau vài công pháp chính quy định thành, một thời lĩnh phe xã hội tại Lille một thời nh nh mi n B&c n&c Pháp đã nh nh&c sĩ nghi&p đặt tên Pierre De Geyter ph& một số bài thơ do Eugène Edine Pottier viết trong “tuần lễ máu” (22/5 – 28/5) cùng với Công xã Paris để công chúng tại ng nh& các “đồng chí” của họ đã ngã xuống và một trong số các ca khúc đó là “Quốc tế ca” (L’Internationale / The Internationale) được Pierre sáng tác vào năm 1888.

Khi nh&n lại ph& nh&c nh&ng bài thơ của Eugène, anh nh&c sĩ nghèo mi&t thời Pierre De Geyter chỉ c&ch&n không nghĩ đến đi&u gì khác ngoài việc “đồng h& cách mạng”. Bởi nh&u không vì lý do này thì chỉ c& Pierre đã ph&i gi& lý b&n thơ o. Và c& số s&t s&ng của ông ‘cán b&’ đặt hàng Gustave Delory có lẽ cũng vậy, “lý tưởng” vẫn là trên hết. Một số giác ngộ lý tưởng của ng s&n “trên công suất và i” không xa lạ gì với với nh&u trí thức VN mình trước 1975!

Th& nh&ng ‘trở lại xúi đi&t khi&n’ không may làm sao b&n nh&c này b&ng đồng đ&nh nh&u ng&nh& yêu thích (có thể do dân Pháp khi&y đã quá chán lo&i nh&c &y m& chẳng?) khi&n nó trở nên r&t nh&i ti&ng. In ra bao nhiêu cũng không để bán đã khi&n nh&u nhà xuất b&n mua đi&t b&n quy&n để tính chuyện kinh doanh lâu dài. Và thế là cách mạng thì thất bại nh&ng một cuộc ‘đấu đá’ mới để đòi ăn theo b&n nh&c t&ng nh& các chí&n sĩ cách mạng đã nảy sinh. Oái oăm hơn n&a là nó lại xảy ra ngay trong gia đình tác giả đã sáng tác ra nó.

Âm nh&c chân chính đâu thế nh&y sinh tại ác!

Th&y thì nh&n thì mới! Vào năm 1901 không ai khác mà chính một người anh em ruột của tác giả, Adolphe De Geyter, ng&nh&i mà Pierre trong khi ph& nh&c hay nh& với anh này chỉ i th& trên chiếc kèn Bugle cho mình nghe thôi, đã nhanh tay chấp thôi c& tuyên bố chính anh ta mới là tác giả của Quốc tế ca.

Khi Pierre hay tin anh này anh chỉ t nh& đến ông b&n ‘cán b&’ nhân chỉ ng Gustave Delory ngày trước đã đến nh& mình ph& nh&c h&i năm 1888, vì chỉ có mới mình ông ta là người bi&t rõ đi&u đuôi câu chuyện, may ra có thể giúp chỉ ng mình mới là tác giả. Nh&ng trở tr& thay, khi Pierre đến xin gặp ông ta để đ&nh thì lại b& ông ta ph&i tay vì đã... ‘l&’ &ng h& Adolphe De Geyter rồi! (nghe sao mà gi&ng cái cách gi&i quy&t của đồng ta bây giờ đang làm thế nh&: &ch& số đã làm ‘l& làng’ c& rồi, nên nhà nh&c ta xin khóa số b&ng ngh& quy&t 23/QH-11/ 2003 và h&n gặp các nh&n nh&n ki&p sau để trở nh& đi&t đại vậy!)

Và thế là Pierre sau hơn chục năm đeo đuổi kiên trì trong vô vọng, đến năm 1914 đành phải ‘ngậm đũa ngưu t cay’ tuyên bố bỏ cuộc vì ‘lúc này đã hết tòng tâm’, anh biết chắc không còn thế nào chứng minh cho mình những bí ẩn chính mình mà là tác giả. (Điêu có là an ủi duy nhất với Pierre là ‘lúc sản xuất nia’ mình không thế thì em mình cũng hiểu ng chưa còn ai vào đây, thôi thì... thua cũng đành?).

Tuy nhiên đã xác định vậy và bỏ đi nơi khác làm ăn là xong chuyện, thì nào ngờ đến đầu năm 1916 Adolphe De Geyter bắt gặp treo cửa sổ một bức thư từ cùng ông anh Pierre và tất nhiên chuyện công là do báo áp lực của người khác.

Mặc dù các tài liệu và văn án tranh giành tác quyền này mà chúng tôi truy tìm không thấy nêu ai là đồng phạm của Adolphe, nhưng nhìn vào điệu u xu xa sự tiến bộ của người mới ra trong các xã hội công nghiệp, chúng ta có thể suy đoán nếu không phải là ông ‘cán bộ’ Gustave Delory thì ‘còn ai trong khoai đất này?’.

Do chuyện từ cửa Adolphe xảy ra vào thời điểm bùng nổ Chiến Tranh Thế Giới I, Pierre lại không có mặt ở Pháp nên phải mãi đến năm 1922 sau khi chiến tranh kết thúc anh mới nhìn thấy bức thư của người em và khi thấy tác quyền mới được chuyển sang cho anh.

Rõ ràng! Chắc vì thế mà anh em Geyter bỏ tâm vào công việc huynh đệ tuy nhiên, nhưng người nghĩ các kết quả của những công việc họ chứng minh phải không có lý do ‘chính đáng’.

J.S.Bach (1685-1750) người đầu tiên xem là nhạc sĩ vĩ đại của mọi thời đại nói một câu ngắn ý ‘Âm nhạc là quà tặng từ Thiên Chúa ban tặng cho con người, nhưng nếu không biết dùng chúng sẽ nghe không khác gì những tiếng phèng la than khóc từ nơi địa ngục’.

Nếu Pierre De Geyter không dùng khả năng âm nhạc Chúa ban cho anh để đi viết ra cái loại nhạc xách đũa quện chúng “vùng lên hơn các nô lệ ở thế gian...” vô tình tạo thêm vây cánh cho công nghiệp quặng có thêm những tiếng đi gieo rắc tội ác, mà để sáng tác ra những ca khúc thánh thiện như Silent Night “Đêm thánh vô cùng, yên phủ thế gian...” thì chắc đâu đã có chuyện gì xảy ra như chúng ta thấy đây, ngay cả khi đồng tác giả của bản Thánh ca này là Franz Xaver Gruber và Joseph Mors chỉ là hai người đồng nghiệp lẫn nhau.

Tên môn và số dài trả m c ‘qu c t’ nhân ngày 2/9

Tác Giả: Alfonso Hoàng Gia B o
Thứ Năm, 03 Tháng 9 Năm 2009 14:48

Sàigòn, 02/9/2009